

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 17/2015
14.01.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Бате Цветковића и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Т.Ђ., због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Т.Ђ., адв. М.И., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 1К 3109/11 од 20.03.2014. године и Вишег суда у Нишу Кж 802/14 од 02.10.2014. године, у седници већа одржаној дана 14.01.2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Т.Ђ., адв. М.И., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 1К 3109/11 од 20.03.2014. године и Вишег суда у Нишу Кж 802/14 од 02.10.2014. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 1К 3109/11 од 20.03.2014. године окривљени Т.Ђ. оглашен је кривим због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од две године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

На основу члана 87. КЗ окр. Т.Ђ. је изречена и мера безбедности одузимања предмета, једне секирице са дрвеном дршком дужине око 80 центиметара са сечивом око 10 центиметара.

Окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 221.622,00 динара и на име паушала износ од 4.000,00 динара све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Оштећени М.Ђ. је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж 802/14 од 02.10.2014. године, делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног Т.Ђ. и преиначена пресуда Основног суда у Нишу 1К 3109/11 од 20.03.2014. године у погледу трошкова кривичног поступка тако што је Виши суд окривљеног Т.Ђ. обавезао да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 23.650,00 динара и на име паушала износ од 4.000,00 динара а оштећеном М.Ђ. на име његових трошкова кривичног поступка износ од 182.250,00 динара све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, док у осталом делу жалба браниоца окривљеног је одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног Т.Ђ., адв. М.И., поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине побијане пресуде а предмет врати на поновно одлучивање или пак исту преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Т.Ђ., адв.М.И., у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку достављен је Републичком јавном тужиоцу, након чега је Врховни касациони суд одржао седницу већа, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер је нашао да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), на којој је размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву нашао:

Бранилац окривљеног Т.Ђ., адв. М.И. у захтеву за заштиту законитости наводи да се првостепена пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати, то јест на исказу оштећеног, а по ставу браниоца, оштећени је особа коју је захватила тешка демецнија и није био у стању да да исказ пред судом, „већ је исказ дао уз превођење и интерпретацију његових речи“ од стране његове ћерке Р.М., те да је првостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Супротно изнетим наводима браниоца окривљеног Т.Ђ., Врховни касациони суд налази да побијаном пресудом није учињена повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Наиме, из списка предмета се утврђује да је оштећени М.Ђ. саслушан на главном претресу одржаном дана 06.09.2012. године као и на главном претресу одржаном дана 27.12.2012. године, а из наведених записника произилази да главном претресу одржаном 27.12.2012. године, није ни присуствовала кћерка оштећеног Р.М., а на главном претресу одржаном 06.09.2012. године ова сведокиња је позвана у судницу након саслушања оштећеног, а оштећени је саслушан у свему у складу са одредбама ЗКП.

Одредбом члана 16. став 1. ЗКП прописано је да се судске одлуке не могу заснивати на доказима који су сами по себи или према начину прибављања у супротности са Уставом или потврђеним међународним уговором.

Како се у конкретном случају не ради о доказу који је прибављен противно одредбама ЗКП-а, а наводи захтева на произилазе из списка предмета, то се неосновано захтевом за заштиту законитости указује да је првостепена пресуда заснована на доказу на коме се не може заснивати, то јест да је доношењем исте учињена повреда из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети и окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

Према томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају осталим наводима захтева бранилац окривљеног указује на повреду одредбе члана 16. став 5. ЗКП, као и да су разлози побијане пресуде противречни изреци и указује на повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а које повреде не представљају разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев одбио као неоснован, а у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.